

пова, топовнитѣ и пушечни залпове на сърбитѣ все така усилено огласявахъ позицията; коршумитѣ и гранатитѣ едноманѣ бръмчѣхъ и хвучѣхъ около менѣ надъ главата и покрай самитѣ ми уши, отъ които за многото можеше да се каже, че не бѣхъ случайни. Паднѣ една граната на три крачки отъ мене и азъ легнахъ за малко, мислейки, че сърбитѣ ще забѣлѣжатъ това и като ме помислѣтъ за убитѣ, ще намалѣтъ бѣсната стрѣлба по мене, както и станѣ до една степенѣ. Мнозина отъ нашитѣ войници бѣхъ видѣли лѣганѣето ми и, за съжаление, помислили, че съмъ падналъ убитѣ. Подпоручикъ Топузовъ, извѣстенъ за мнимото ми убиванѣе и като знаеше разнебитеностѣта ни, отстѣпилъ съ остатѣка отъ ротата си къмъ Тръкляно. За капитанъ Филипова, свѣденіята му били тоже смѣтни; когато стигналъ въ Тръкляно, гдѣто намѣрилъ 2-а дружина тамъ же и командующия полка, капитанъ Кисовъ, между другото, доложилъ му че съмъ убитѣ.

Повторно отидохъ при 4-а рота, но не ѣ намѣрихъ на мѣстото ѣ—отстѣпила! Впечатлението ми отъ това се неподава на описванѣе: гнѣвъ, тъга, страхъ всичко това тѣй закипѣ размѣсено въ душата ми, щото за нѣколко врѣме едва що не загубихъ разсъдѣка си. Невѣрвахъ на очитѣ си и трѣгналъ изъ празния ложементъ да търсѣ несѣществующи войници като се взирахъ на всѣка стѣпка дали не щѣ настѣпнѣ нѣкого. Освѣнѣ двѣ лопати и нѣколко разсипани патрони, нищо друго ненамѣрихъ! По това врѣме, настанѣло бѣ едно малко затишие и това удвои страховетѣ и гнѣвѣтъ ми, мислейки да ли и другитѣ ложементи не сѣ напуснати подиръ мойто излизанѣе отъ тѣхъ и по този начинъ да останѣ едничѣкъ на позицията!